

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 25. prosinca 1895

List 4.

Svečnica.

V jutranjem solnci lesketa
Se tempelj veličastni,
Na sercu maternem sloneč
Se bliža Kralj oblastni;
Veseli se Jeruzalem,
Naj serce se ti vname.
V svetišče tvoje gre Gospod,
Da v last ga svojo vzame.

V poslopju krasnem tempeljna
Nebeško je vesela
V devištvu srečnih let dvanajst
Marija preživela.
In danes vrača se nazaj,
Od angeljev obdana,
Kot mati Sina Božjega,
Od vekomaj izbrana.

Pokorščine nam dati vzgled,
Po Mojzesa postavi,
Gre v tempelj z Božjim Detetom,
Da tam svoj dar opravi.
Device čiste, lepe vse
Dolžnost ta ni vezala,
Očiščevanja ona ni
Nikdar potrebovala.

Duhoven stari, Simeon,
Željno je pričakuje,
Po Jezusu, maziljencu
Z nebá, serčno zdihuje,
O blagor ti, pravični mož,
Preserčna je objela
Že roka tvoja luč svetá,
Veselje Izraela.

Preroški duh odkriva tvoj
Pa strašno razodenje,
Da mnogim v padec bode On
In mnogim pa v vstajenje;

Sovražniki da bodo mu
Le zoper govorili,
Presunil Božji Materi
Bo dušo meč nemili.

Besede tvoje, Simeon.
So v blagor se spolnile:
Prišlo je nam zveličanje
In konec smertne sile,
Marija je prižgala luč
Človeštvu v razsvetljenje,
Zatoraj danes pojemo
Hvaležno ji češčenje.

J. P. Belostenski.

Praznik presv. Jezusovega imena.

Svet ima brez dvoma prav lepe reke in besede za pozdravljanje; mi kristjani ga pa vendar o vsem prekosujemo na prelep način. — Imamo namreč pozdrav, ki je častitljiv po vsebini in starosti, pozdrav: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ — Razveseli se nam serce, kolikorkrat slišimo ta pozdrav in z radostjo odgovarjamo: „Na vekomaj. Amen.“ — Kdor s tem lepim pozdravom očitno priča svojo vero, stori nekaj dobrega s to kerščansko šego; ni mu razodelo tega meso in kri, temveč Oče, ki je v nebesih. — Jezus, ki je izrekel to hvalo nekdan nad sv. Petrom, je tudi pristavil: „Kdor se mene sramuje pred ljudmi, tega se bom tudi jaz sramoval pred svojim Očetom; kdor me pa pred ljudmi spózná, tega spoznal bom tudi jaz pred svojim nebeškim Očetom,“ — in sv. Pavel pravi: „Ne sramujem se evangelija, moč Božja je v zveličanje vsem, ki verujejo.“ —

Po tem ravnali so se vse čase pravi katoliški kristjani, po tem ravnaajo se še vedno pravi kristjani. Zatorej je sv. Cerker vstanovila po-

sební prazník, da z njim katoliški kristjani spoznavajo pred vsem svetom Jezusa Kristusa ter časté to presveto ime. Ta prazník je letos 20. prosinca. Sv. cerkev kaže nam moč tega presv. imena s tem, da nas opominja na čudežno ozdravljenje hromovega človeka v Jezusovem imenu po sv. Petru. Uči nas po sv. pervaku apostolov, da ni dano nobeno drugo ime ljudem, v katerem bi se mogli zveličati. Kako naj to umevamo, da se ljudje na zemlji le v Jezusovem zveličati morejo? Prav lahko umljivo je to. Le Jezus, ki je pravi Bog in pravi človek ob enem, zamore ljudi resnično odrešiti ter osvoboditi trojne bede, otemnjenja uma, odvernjenja volje od Boga in od zaslužene krivde in kazni. Le Jezus kot pravi Bog in pravi človek je spravil človeka z Bogom. Kot Bog storil je neskončno zaslužno delo s svojo daritvijo, kot človek pa je to zaslugo prisvojil človeškemu rodu: ni se namreč daroval za samega sebe, temveč za ljudi. Jezus sam izbrisal in odvezel je vso krivdo. On je voljo Božjo učil v resnici, on je kot Bog ob enem dal tudi moč in milost spolnjevati jo. To je nauk katoliške Cerkve. Zatorej častimo Jezusa ter molimo njegovo presveto Ime, pred katerim naj se pripogibajo vsa kolena. Vsak kristjan dobro vé, da pod imenom ne umevamo niti čerk, niti glasú, temveč da si mislimo pod imenom onega, čegar ime zaznamuje. Ako govorimo o moči, svetosti, češčenju Jezusovega Imena, ne smemo tega umevati od imena kot tacega, temveč od Imena kot znamenja Jezusove osebe. Češčenje, molitev nanaša se na Jezusa samega. Kot zaznamovanje našega Odrešenika nam je ime Jezusovo presveto, češčenja in molitve vredno. Zatorej imenuje Cerkev z besedami sv. Bernharda presveto ime Jezusovo olje, med v ustih, soglasje v ušesu in veselje v sercu. Imenuje ga luč, živež in zdravilo. Luč, ker je po Jezusu ljudem zasijala in še sije prava luč. Ne luč, kakoršno današnji lučnjaki hvalijo, ter z njo hočejo ugasiti pravo luč ter napraviti noč. Jezusovo ime je živež, ker Jezus duše svojih vernikov krepča s svojo milostjo ter jih celo kot dušna hrana živi za večno življenje. Jezusovo ime je zdravilo, ker Jezus, pravi nebeški dušni zdravnik, čisti in zdravi duše od grehov. Jezusa Kristusa imenujejo zavoljo tega sv. očetje tudi nebeškega Samarijana, ki ljubeznjivo v svoje zavetišče, sveto katoliško Cerkev, sprejema ljudi, ki potujejo iz Jeruzalema v Jeriho, od resnice do laži, od pravičnosti do krivičnosti, kratko, vse one, ki hodijo po potu greha ter padejo med razbojnike, v grehe in skušnjave.

Odgovoriti moramo tudi na vprašanje, če

imajo besede svetega apostola, da je izveličanje le v Jezusovem imenu, tudi kako veljavo gledé časnega blagra posameznikov, ali celih narodov. To je terdno prepričanje kristjanov. Pomisliti le moramo, da je stvaril Bog najpopolnše bitje, človeka, samo zato, da naj spoznava in izvršuje voljo Božjo. Zato dal mu je Bog pamet in prosto voljo, ter mu podelil svojo milost. Bog sam tudi natančno vé, kako bo dosegel človek ta cilj, kako da naj živi na zemlji, da doseže večno življenje.

Popolnoma je Jezus razodel, kako morajo in morejo ljudje spoznati in izvršiti voljo Božjo. Iz tega kar naravnost sledi, da zamorejo ljudje le iz Jezusovega nanka resnično spoznati, kako naj v vseh razmerah življenja spolnujejo voljo Božjo ter dosežejo svoj cilj za to in za prihodnje življenje. Samo ob sebi je tedaj jasno, da bi bili srečni vsi posamezniki in narodi, ko bi ohranili Jezusov nauk ter prav rabili njegove milosti. Potem bila bi angeljska pesem pri Jezusovem rojstvu v resnici na zemlji, resnično bi se potem posamezni in narodi bratovsko pozdravili in kot bratovska pesem čule bi se psalmistove besede: „Vidite, kako dobro je in veselo, ako bratje v edinosti sobivajo.“ Pravi zlati vek bi zazorel, nebeški Jeruzalem prišel bi k ljudem; že tu bi pili studečec, vživali sad življenja. Pervo zlo po grešnem padu, prekletstvo zemlje, bi minulo po Božji milosti in postalo bi novo nebo, nova zemlja.“ Tako bi bilo, ko bi postalo presveto Jezusovo ime vsem ljudem hladno olje, svitla luč, pravi živež, blago zdravilo, ko bi si vsi v besedi in djanji v pozdrav klicali doma in na cesti: Hvaljen bodi Jezus Kristus! — Na veke. Amen!

Ako po Jezusovem nauku v katoliški Cerkvi ljubijo vsi ljudje Boga in bližnjega, spolnujejo Božje in cerkvene zapovedi, izvršujejo svoje stanovske dolžnosti, bodo mir imeli in pravo prostost in spoznali bodo, da pred Bogom ne velja nobena posvetna čast, temveč le serce, da je tedaj pred njim popolna in prava jednakopravnost; spoznali bodo, da so vsi otroci nebeškega Očeta, da so tedaj vsi bratje in sestre v Jezusu Kristusu. Tako je prava prostost, enakost in pravo bratoljubje le v katoliški Cerkvi, in v tej tudi podlaga vseh družb. Deset Božjih zapovedi ima v sebi prave temeljne pravice posameznikov in celih narodov. Zatorej jih Jezus ni odpravil, temveč spopolnil z besedo in z dejanjem. Kjer se te zapovedi po nauku katoliške Cerkve opazujejo od vseh, in od predstojnikov najprej, tam vlada gotovo mir in pravo blagostanje po družinah in v naro

kjer katoliške Cerkve ne poslušajo, kjer sledi vsak svojo lastno voljo, to nas uči vsak dan. Popolnoma resnično je tedaj, da je tudi glede časnega blagostanja pravi blagor le v Jezusovem imenu in da ljudem nobeno drugo ime na zemlji, po katerem bi se mogli izveličati ter večno srečni postati. Priča temu je zgodovina vseh stoletij in prav posebno sedanjega. Naj postane Jezusovo ime vsem luč, živeč in zdravilo!

(Glej: Kath. Wahrheitsfreund, Nr. 2, 1895.)

Nektera vošila za novo leto.

IV.

Nekoliko boječe sem v 2. št. t. l. povedal iz osebnega pisanja, kako je moj prijatelj v mladih letih in enako pozneje ljubil svoje starše. Mislil sem, morebiti mi bode blagi prijatelj zato kaj zameril, ker nisem privoljenja prosil. Pa zgodilo se je ravno nasprotno: bil je zelo razveseljen, kajti on tako močno ljubi svoje pokojne starše, da jih nikoli ne more pozabiti. Zato sem pa tudi postal še nekoliko prederzniši in naj smem povedati, kaj mi na to piše. Pravi namreč:

„Koliko iznenadenje za-me! Ko sem bral zadnjo številko drage „Zgodnje Danice“, našel sem popis iz mladih let, ki se ozira na moje ljube, dobre starše. O kako lepo se to podaja! Priserčno ste to osnovali. Nu, ne morem si kaj, ter Vam zato naznanjam prav spoštljivo zahvalo in . . . (še nekaj, kar se pero brani zapisati). O kako dobro mi je pri sercu, ko svoje ljube, serčno-blage starše slišim hvaliti. Ko sem čital konec članka, sem veselja in radosti vzdihnil in zahvalil dobrotljivega Boga za vsako prilžnost, po kateri se mojim ubogim staršem prijazen spomin daruje.“

Tukaj moram malo prejenjati. Tvarina je tako važna, zlasti dandanes, ko mnogi otroci v tej čudni liberalni dōbi to dolžnost do staršev radi zanemarijajo, kakor da bi morali starši koledvati za ljubezen pri otrocih, ne pa otroci pri starših, ter velikrat otroci prav hudo grešijo zoper ljubezen in spoštovanje do staršev, kateri so vendar z Bogom največi dar božji za otroke. Vošilo „Zgodnje Danice“ za novo leto je tedaj to, da bi otroci prav priserčno ljubili očeta in mater, jih globoko iz duše spoštovali in stregli, pomagali, jih v težavah tolažili. „Zgodnja Danica“ in z njo „dijaški minister“ vosi n. pr., da bi bolj odrašeni dijaki, ki že sami z „instrukcijami“ kaj zaslužijo, denar dobro obračali, in če je le kako moči, tudi potrebnim staršem kaj pošiljali, ki so velikrat zelo v stiskah. Ni brez izgledov, da so dobri dijaki starše že podpirali, posebno, ako kterege doleti, da dobi — ne rečem „terno“ zadeti, ampak kako šolsko vstanovo dobiti. Otroci po fabrikah, pri rokodelstvu itd. naj nikar zaslužka ne zapravljajo, ne zapijajo; deklice naj ne obesijo vsega na cunje, temveč privošijo naj tudi kaj svojim staršem, ki so večkrat že onemogli, bolni itd. Če otroci pa res telesno pomagati ne morejo, naj o lepih praznikih, kakor: „sladko Ime“ „Svečnica“ in veliko drugih praznikov, opravijo sv. spoved in darujejo sv. Obhajilo za bolne ali zlasti že za umerlega očeta, mater;

opravijo naj zanje križev pot, gredo k sv. maši na ta namen itd. Tu bilo bi še mnogo govoriti; toda poslušajmo še nekoliko, kaj naš prijatelj dalje piše in pripoveduje, namreč:

Ker sem svoje starše tako močno ljubil in spoštoval, ne morem drugač, kakor da Vam predragi prijatelj, podam še majhen dostavek k temu, kar sem že poprej pisal. Pravil sem, kako smo božjo službo natanko in po večem skupno obiskovali, kajti kolikor se spominjam sta bila oče in mati, če tudi nekoliko bolehnata, vendar toliko pri zdravju, da božje službe nikoli nista opustila; naj je bilo lepo ali slabo vreme; dež, sneg, vročina ali mraz ju ni odvernili, k božji službi se je moralo iti. Z veseljem mislim na tisti čas. Oče so imeli bolečo nogo, vendar o nedeljah in praznikih bili so pri dveh ss. mašah in pridigi; tako so bili tudi dobra mati, dostikrat prav slabotni, vendar je bilo le malo dni, da bi ne bili poleti ob 4ih in po zimi ob 5ih po konci, ter so šli po poli-petih, oziroma poli-šesuh k sv. maši. Vajeni so bili tako od svojih lastnih ranjnih staršev.

(Konec tega oddelka nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopis:

Iz Ljubljane. Imenik družbe Jezusove avstrijsko-ogerske provincije za l. 1895 nam naznanja, da ta provincija, ktero vlada od 9. avg. l. 1894 provincijal preč. P. Frančišk Ksav. Widmann, rojen Dunajčan, ima 333 mašnikov, 169 školastikov in 230 fratrov laikov, vsih vkup 732. Provincija ima letos naraščaja 17 udov. Kolegijev, v katerih se šolajo ali domači školastiki z bogoslovci različnih škofij in samostanov vred, ali gimnazijci nekterih škofijskih semenišč, je 7. Rezidencij za misijonarje ali za mašnike, pastirujoče po raznih škofijah, je 8. Ljubljanska rezidencija nam kaže letos nekoliko premembe: P. Doljak namreč je premeščen v Št. Andraž, od koder bo misijonaril po slovenskih škofijah, in mesto njega je prišel iz Sarajeva P. Jakob Verhovec, ki bo pomagal P. Doljaku na misijonih. — Provincija ima 3 novicijate: V Št. Andražu na Koroškem, v Ternovem (Tyrnau) na Ogerskem in v Velehradu na Moravskem; novincev je vsih vkup letos 55. V Bosni, in sicer na nadškofijski gimnaziji v Travniku in v bogoslovju v Sarajevem deluje 42 jezuitov. V drugih provincijah po Laškem, Angleškem, Španjskem, Francoskem, po južni in severni Ameriki in v Aziji je avstrijsko-ogerskih jezuitov: 10 patrov, 1 školastik in 6 fratrov. V Avstraliji pastiruje 40 jezuitov iz naše provincije. Vsa družba Jezusova po vsem svetu šteje letos 13.767 udov, 221 več od lanskega leta. General ti vojni armadi je preč. P. Ljudevit Martin, rodом Španjec, kterege podpirajo v vladanji asistenti, katerih je pet: po eden za laške, nemške, francoske, španjske in angleške provincije. General s svojim štabom stoji v Fiezotah na Toskanskem.

V Pazinu, v franč. samostanu, je umerl 21. t. m. zjutraj ob 1/2 5ih br. Blaž Jožef Lampič (rojen v Mirni peči l. 1853), previden s ss. zakramenti za umirajoče. Služboval je v Kamniku, Klanjcu, na Tersatu, v Pazinu. Bil je miren in dober mnih, tudi priden, pripraven za vsako delo. — Bil je nekaj rezal, pa se je z erjastim nožičem sunil v desni

palec. Ni se menil za to, a roka mu je jela vendar otekati, potem hudo boleti, da je moral močni in čversti mladeneč v postelj, na kateri je svojo dušo izročil Stvarniku. Taka neznatna stvarica, pa vzela mu je življenje v najjači dobi! To je vsakega iznenadilo. Smertna kosa je res vedno sklepšana. Tako plačujemo smertni davek prvih starišev. Gospod mu daj večni mir!

Iz opatije Marija-Zvezde v Bosni. Ljuba „Zgodnja Danica“ je nekolikokrat donesla naznanila o trapiški opatiji Marija-Zvezdi, o njenih napravah osobito o izgojišču in učilišču sirotnih dečkov. Siromaštvo med občinstvom je čim dalje večje. Mnogo je družin, koje terpijo raznoverstno pomanjkanje najpotrebnejšega, obdarovane so z mnogimi otročiči. Mnogoštevilno je pa otrok, kojim pomerjé oče ali mati, celo obadva, predno sta odgójila in oskerbela deca; toraj sirotne dece obilno! In takovim otrokom je osobito dandanes potrebno izgojišnih zavodov s šolami in rokodelskimi učilnicami.

Ako so pa enaki zavodi potrebni v deželah večino kerščansko-rimo-katoliških, koliko potrebnejši so v okrajinah med raznoverci, koder so rimo-katoliški večinoma jako ubožni....

Mi dobivamo pogosto mile in silne prošnje za sprejemanje sirotnih dečkov v zavod naš; toda žal, ker ne moremo vseh uslišati. Naš zavod sirotnih dečkov je vedno do zadnjega prostorčka napolnjen.

Hvala Bogu in njegovi dobrotljivi previdnosti! Naklonilo se nam je, 12 ur peš hodá od Marija Zvezde lepo in veliko zemljiško posestvo v Brežičanih, jedno uro oddaljenih od mesta Prjedora.

Ono posestvo pridobilo se je po mnogem in velikem prizadevanju, trudu in brigi nekega rimo-kat. Slovence, kajti imelo je sodnijsko dražbeno biti prodano; najbolj gotovo bilo bi kupljeno po drugovercih in zgubljeno za katolike, koji imajo tu že tako najmanj zemljišč v pravem posestvu.

Kupilo in izplačalo se je ono zemljiško posestvo z blagoserčno pripomočjo šesterih veleč. rimo kat. svečnikov, v dobrodelni namen izgojišča kerščansko-rimo-katoliškega za sirotne bosenske in naselniške dečke, med kojimi je tudi precej slovenskih.

Kupilo se je spomenuto posestvo za dobrodelno napravo pod naslovom in varstvom visokosvete Device Marije, rožnovenske Kraljice. Pogodba je: Kadar bode mogoče, bode trapiški samostan Marija-Zvezda, zidal in stavil popolni deški zavod s cerkvico rožnovenske Kraljice in stanovanje za menihe sv. očeta Bernarda, „reformirane“ cistercijske trapiste. (Kar je čitateljem „Zgodnje Danice“ že znano.)

Ker pa naša opatija napravlja in zida že skozi dve leti v Dalmaciji samostan in vstav, nam je ta naprava pobrala in še pobira denarjev, redovnih udov in drugega blaga. Berž ko bomo pa imeli pripomočke bi radi tudi na novo pridobljenem posestvu započeli in doveršili dobrodelni zavod v večjo slavo Božjo, češčenje bl. Device Marije, rožnovenske Kraljice, v blagor bližnjega, osobito ubozih dečkov, kterih se nam toliko ponuja.

Daljni zemeljski deli, Afrika, Azija, Avstralija zbog kerščanskih rimo-kat. potreb dobivajo mnogo dobrotnikov in milodarov; pa tudi bližnja Bosna, ktera je zdihovala čez 400 lét pod turškim mahomedanskim jarmom, je osiromaščena, oslajljena in onemogla, osobito, kolikor je rimo-katoliška, je silo

potrebna pomoči in podpore. Bosna, na meji iztoka in zahoda, na pragu jutrove in večerne dežele, šele pred kratkim rešena turškega jarma, je res milovanja vredna; rimo-katoličanstvo v njej je med razkolniki in mahomedanci, pri tem pa so še mnoge novodobne poganse sekte in katoličani so najubožniši. Mnogo je truda in troškov, da se v poganskih delih zemeljskega kroga otroci, še težje pa odrasli za rimo-kat. Cerkev pridobé in se pokerstijo, — to stane silo troškov; ali treba se je brigati, truditi, požertvovati, darovati in delovati, da se ne izgubijo za Boga Kristusa, za njegovo rimo-kat. Cerkev ter za večno izveličanje; pa da se v teh okrajinah rimo-kat. narod opomore, zmnoži, razširi in tako z njim kerščanska rimo-kat. stvar.

V opatijski cerkvi Marija-Zvezdi je vsak dan pri oltarju Naše ljube Gospé presvetega Serca jedna sv. maša za vse žive dobrotnike in dobrotnice našega samostana in naprav naših; istotako je vsak dan pri oltarju sv. Jožefa jedna sv. maša za umerle dobrotnike in dobrotnice in to leto za letom; opravljajo se pa tudi mnoge molitve, tudi sirotni dečki vsak dan molijo in prosijo za vse dobrotnike naše.

Ako bi kedo blagodušno nam mogel in hotel pomagati za naprave in velike potrebe naše; osobito v novi napravi sirotnih dečkov, pod varstvom presv. rožnovenske Kraljice, naj blagovoli to storiti po „Zgodnji Danici“, ali kakor ga je volja.

V samostanu Marija-Zvezdi kot Banjaluke v Bosni, dne 18. januarja 1895

L. S.

Fr. Dominik, opat.

Samostan „Marija Zvezda“ pri Banjaluki v Bosni, 15. jan. 1895. Predraga „Danica“! sprejmi blagovoljno nekoliko črtic od nekoga, ki te je nekaj tudi kaj rad prebiral. Letošnji mesec majnik bo dve leti, kar sem Kranjsko deželo zapustil ter se podal neokrevan in še pri pičem zdravlji v samostan oo. trapistov „Marija-Zvezde“ v Bosni v zaupanji na preljubega Jezusa in Marijo.

Prišel sem do samostana častitih sester sv. Kervi Jezusove v Nazaretu ktere so me kaj prijazno sprejele, pa vendar bolehnost je bila narastla, da drugi dan, to je, na praznik sv. R. Telesa sem sicer sv. mašo opravil v ondotni lepi cerkvi, pa roke so se mi tako tresle od slabosti, da sem zamogel le nekoliko sester obhajati. Doveršil je to opravilo eden redovnikov trapistov, ki je imel slovesno procesijo. Popoldne se peljeva oba v samostan „Marija-Zvezdo“, kar mi je bilo kaj ljubo. Moja bolehnost, posebno tresenje rok je kmalo se zboljšalo. Zakaj prijazno sprejetje v samostanu od ranjega ljubeznjivega opata P. Bonaventure in od prijorja P. Dominika, sedanjega preljubega opata, me je zvedrilo.

Ostal sem v sprejetni sobi en mesec, da sem svoje reči uredil in na zdravlji z mirnim počitkom se okrevaj, kar je bilo mogoče; pa, predraga Danica! najbolj pa pripisujem to premilima srcema Jezusa in Marije, kterima bodi tedaj večna hvala, čast in slava! pa večno hvalo tudi, ker sem rešen iz tolike revščine in bridkosti, ki sem jih zunaj samostana vžival! Kakšen posel imam neki zdaj? Pridigovam in spovedujem — ali misijonarim pri častitih sestrah presvete Kervi Jezusove v Nazaretu in Banjaluki.

Naj bode pa tudi hvala vsem mojim dobrotnikom; Jezus in Marija, ti premili serci, naj jim vse tisučkrat povernete. Jaz družega storiti ne morem, kakor

zanje moliti. Če sem pa koga žalil ali kako krivico storil, naj mi odpusti! naj tudi njim mili Jezus in nebeška Mati mila bodita! Molimo drugi za družega, da nas ta zlata lestvica enkrat vse srečno v nebesa pripravi! Z Bogom!

Samostan „Marija Zvezda“

Fr. Bazilij B. pri trapistih.

V spomin pokojnemu

mil. opatu svetojovanske opatije, gospodu, gospodu
dr. Bernardu Ločnikar-ju, O. S. B.*)

*Lepše solnce naj Te tam obsije,
Zavetje sprejmi lepše domačije!*

Amerikanska duhovščina je izgubila v verlem našem rojaku vzornega in premarljivega sodruga, kateri je bil vsled svoje pobožnosti, prikupljive narave in svojega ponižnega vedenja priljubljen in čislane le pri nas Slovencih, temveč pri vseh narodnostih, s kojimi je blagi pokojnik občeval.

O Bernard, tretji opat svetojovanske opatije, se je porodil na siromašnem domu v vasi Bitnje na Gorenjskem dne 29. kimovca 1848. Verni stariši so ga skerbno vzrejevali vcepivši mu v mladostno serce perve nauke za vzgledno kerščansko življenje. Mladi Francek (kakor so ga klicali s keršnim imenom) je razodeval velikega duha vže koj s početka: bil je bistre glavice, jeklenega značaja in modrega obnašanja. Domačo šolo je bil izveršil s sijajnim vspehom. S pomočjo blagih dobrotnikov ga pošljejo roditelji v Ljubljano nadaljevat učenje in izobrazbo na gimnaziji, kjer je čitati njegovo ime med prvimi odličnjaki. Svojim sošolcem je bil vedno vzor pridnosti in železne volje. Izveršivši peto šolo se jame zanimati za svet. Najbolj ga je navdušilo požertovalno delovanje slovenskih blagovestnikov v daljnji Ameriki, preč. gg. misijonarjev: Barage, Pirca, Lavtičarja, Buha in drugih. Še isto leto se je odločil, da se posveti z dušo in s telesom misijonarskemu stanu. Komaj dvajsetletni mladenič se poslovi od dragih svojcev in mile očetnjave ter nastopi težavno potovanje proti daljnemu zapadu Kolumbove dežele.

23. vel. serpana 1868 dospe v naš samostan, kjer je zaprosil opata Seidenbuscha za sprejem v benediktinski red. Dva tedna pozneje ga pošlje ta v opatijo St. Vincent, Pa., kjer je bil izkazavši se z izrednimi spričevali radostno vsprejet. Tako je našel priložnost razvijati svojega duha na vsestranskem vednostnem polji. Dne 29. kimovca istega leta so ga preoblekli v haljo sv. Benedikta; v tej opatiji je dostal tudi jednoletni novicijat. Potem so ga premestili v tukajšno opatijo sv. Janeza Kerstnika, kjer je 8. vinotoka 1869. storil navadno, 13. vinotoka 1872. pa slovesno obljubo. Dokončavši bogoslovne vednosti je bil posvečen v mašnika mesca grudna 1872. in pel slovesno sv. novo mašo na Sveti dan istega leta. Ravno takrat je blagoslovil verli novo-mašnik vogelni kamen naše kapelice Matere Božje onostran pripadajočega jezera sv. Ljudovika.

Sušca 1875. je bil imenovan za subprijorja v samostanu in od 1877. do 1879. je opravljal službo

*) »Danica« je sicer že naznanila po večem življenju in smert Bernarda Ločnikarja; vendar menimo, da pričujoči dokument iz Amerike je zaradi zgodovine treba tudi v »Zgod. Danici« ohraniti.

prijorja kot naslednik umerlega o. Klemena Stauba. Poleg te važne službe predaval je tudi na domačem zavodu bogoslovje, dogmatiko in moralo ter si pridobil pri svojih učencih splošno ljubezen in nagnjenje. Ni bil pa vzoren učitelj le doma v Collegeville, temveč je oskerboval še kot priljubljen dušni pastir bližnje podrejene občine St. Jakob. Holding, Holdingsford in slovenski naselbini Krain Town in St. Stephan. Leta 1887. je oskerboval tudi misijon pri slovenskih rudokopih v merzlem Towerju v severni Minnesoti. Vsakdo si lahko misli, da ta opravila za bolehnega gospoda nikakor niso bila lahka, in zatorej se ni čuditi, da je mož popolnoma oslabil in moral jeseni l. 1879. odložiti težka bremena svoje službe na močnejša pleča.

Postavili so ga potem kot duhovnega pomočnika v cerkev Marijinega vnebovzetja v St. Paul ter od l. 1888. dalje mu izročili v oskerb pripadajoči priporat sv. Benedikta. Vsled resignacije mil. opata Aleksija Edelbrocka je bil izvoljen mal travna 1890. za kapiteljskega vikarija, 7. vel. travna istega leta pa za tretjega opata svetojovanske opatije. Častno službo je nastopil slovesno blagoslovljen dne 27. vel. serpana istega leta — žal — le za štiri leta.

Od tega časa je deloval s čudovito vstrajnostjo in marljivostjo v korist in prospeh izročnega mu vstava in se trudil za povzdigo redovnega in cerkvenega življenja. Poznali so ga blizu in daleč kot moža molitve — kakor so ga sploh nazivali, ker je gledal le na to, kako bi zlasti vredno povzdignil in in razširil češčenje Najsvetejšega v tabernakeljnu. Mudivši se lansko poletje v domovini obiskal je tudi sv. Očeta v večnem Rimu. Ob tej priložnosti je izprosil od Leona XIII. kanonično vpeljavo velike bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa pod varstvom sv. Benedikta v tolažbo ubogim dušam v vicah. Predsedoval je tej bratovščini kot generalni ravnatelj za Ameriko. Ni dvomiti, da je bil blagi pokojnik v tem oziru najkrasnejši izgled vsem soudom; saj je potekel malokateri dan, da bi se ne bil v goreči pobožnosti mudil pred Najsvetejšim še čez deseto uro zvečer. Zato smemo upati, da ga je gori na veke proslavil Oni, ktereja je tako marljivo častil v življenji.

V štirih letih svojega opatovanja si je o. Bernard glede na svoj samostan pridobil mnogo zaslug. Njemu se ima ta zahvaliti, da je sedaj v berzobjavni zvezi z železniško postajo Collegeville; njemu gre dalje hvala za umetno stavbo na gričku pred samostanom, katera bode služila v zvezdoslovno sverho, ker prejšnja zvezdarna menda nima dokaj terdne postave. Kako je bilo pred groznim viharjem z dne 28. rožnika t. l., kateri je bil razven cerkve hudo poškodoval malone vsa ostala poslopja, se še vsak dobro spominja, kdor pozna naš kraj. In sedaj? Kako verlo je vse vredil in obnovil ter umno preskerbel porušene stavbe, v kako lepem soglasju je sedaj vsako poslopje! In da se ni bila naši občini letos pripetila ta neizgoda, kako smelo bi se sedaj ponašala samostanska cerkev s svojo notranjščino, katero je za vse lepo in dobro vneti pokojnik nameraval okrasiti s primernimi slikami, v mogočna zvonika pa obesiti milodoneče zvonove, ki bi delali vso čast sedanjemu samcu. A Božja previdnost mu je odvzela vse zemeljske skerbi povečavši ga na veke za nevenljive zasluge v vinogradu Gospodovem.

V letošnjem vinotoku se je zopet pojavila njegova bolezen in sicer je nastopila s tako silo, da je moral na prigovarjanje zdravnikov ostaviti ljubljeno dom in si poiskati kraja, kjer bi se zamogel mirno posluževati zdravniške pomoči. Poda se najprej v Bismark, Dak., da premeni zrak; potem se je mudil v Duluthu in poslednji čas v Stillvatu, Minn., kjer je ležal pri o. Alfonzu O. S. B., ondodnem župniku. Nikdo ni slutil nič hudega v nadi, da zopet po navadi okrevi. To pot pa je bolezen naraščala; blagi opat je vidno slabel in slednjič do cela onemogel. S čudovito potrpeljivostjo je prenašal hudo bolezen, udal se je bil popolnoma v voljo Vsegamogočnega. Koncem mesca kimovca je še pisal list, da se poverne 7. listopada zdrav v samostan. Dne 1. listopada pa se mu je tako shujšalo, da so ga prevideli s sv. popotnico za bližajočo se smert. Vendar se je boril ž njo še teden dni, in mesto da bi se povernil določeni dan čverst domu, izročil je svojo blago dušo Stvarniku, od katerega jo je bil prejel, dne 7. listopada ob 8ih zjutraj. Bleda smert nam ga je iztergala za vselej, in povernil se je res domu — v nebeško domovino.

Nezacejivo rano nam je vsekala pretužna vest o smerti blagega gospoda. Roka Božja nas je ob tej priliki zares hudo obiskala. Glas opominjajočega je utihnil, luč, ki je svetila sobratom kakor svitla zvezda na nebu, je ugasnila, neizprosna smert nam je odtegnila ljubečega in skerbneža očeta, vzornega gospodarja in ljubljene pastirja na poti proti rajski blaženosti. Postali smo sirote brez modrega voditelja, brez verlega zaščitnika.

Truplo prerano umerlega opata so najprej mazilili, potem pa prepeljali v St. Paul, kjer je bilo pri oo. benediktincih v cerkvi Marijinega vnebovzvetja izpostavljeno na ogled nekdanjim njegovim ovčicam. V soboto 10. listop. pa so ga z odličnim spremstvom prevedli v St. John's, kjer smo jadno tugovali ob dražestni kersti.

Ljubezen, katero je gojilo ljudstvo do našega mil. rojaka-prelata, pa se je pokazala v najlepši luči na dan pokopa, v sredo 14. t. m. Dasi v mrazu, vendar je privrelo staro in mlado od blizu in daleč posloviti se še zadnjikrat od dragega trupla. Ljudstva se je zbralo krog 1200 — pač lepa naklonjenost! Radostno smo vzerli med množicami znane in neznane Slovence obojega spola, ki so se podvizali, da še enkrat pogledajo v verlo obličje višjega pastirja in milega svojega učenika. Saj jih je tolikrat budil k zavednosti in vzajemnosti, tolikrat jih vnmel za čednostno življenje! Vsa hvala jim gre torej, ker so v tako obilnem številu pokazali hvaležno serce in bratovsko zvestobo. In ko je zatulil še iz St. Paula došli posebni vlak, bila je prostorna cerkev dokaj premajhna za vse došle pogrebce.

Od preč. duhovščine se je vdeležilo pretužne slovesnosti 75 duhovnov, namreč 51 benediktincev in 24 svetnih. Izmed teh je bilo sledečih devet prelatov Rt. Rev.: Martin Marty, škof vladikovine Sioux Falls (Sú Föls), South Dakota; Jožef Cotter, škof vladikovine Winone (Vajnone), Minn.; Janez Shanley, škof vladikovine Jamestown (Džemstavn), North Dak.; Leander Schnerr, O. S. B., nadopat v St. Vincent's Abbey, Pennsylvania; Inocencij Wolf, O. S. B., opat v St. Benedicti, Atchison, Kansas; Benedikt Menges opat v St. Bernard's Cullman, Alaska; Nepomuk

Jäger, opat v St. Prokopius Abbey, Chicago, Ill.; Aleksij Edelbrock, II. opat naše škofije, sedaj rektor pri cerkvi sv. Anzelma v New Yorku in V. Rev. Jožef Bauer, administrator v St. Cloudu, Minn.

Pogreb se je veršil ob osmini opatove smerti, namreč na vseh mnihov duš dan v sredo 14. t. m. po črni maši, katero je daroval prejšnji opat, mil. Aleksij Edelbroch. Pervi azistent mu je bil preč. o. Pankracij, častna dijakona pa č. oo. Peter in Kornelij; službo dijakona je opravljal č. o. Alfons, subdijakona pa naš rojak č. g. o. Vincencij. Obredniško opravilo sta imela preč. dr. o. Francis in Fr. Bruno. Med sveto daritvijo za dušo rajnega g. prelata je stopil na leco škof Shanley in v živahnem angleškem govoru razkladal pomen dneva in orisal častno delovanje visocega pokojnika. Hram Božji je kazal povsod mertvaško lice: s črnobelimi trakovi soglasno preprežena cerkev je naznanljala tiho žalost za predragim ranjnim. Saj je ostavil svet v najdelavnejši moški dobi in prvi izmed opatov našega reda v Minnesoti.

Po sv. opraviu smo se razverstili v dolg sprevod in tužnim srcem spremljevali dražestne ostanke mil. g. Bernarda na pokopališče k večnemu počitku. Za križem je stopala indijanska šolska mladina, potem dijaki domačega vseučilišča, za temi moško društvo „starih dijakov“ z banderom sv. Janeza Kerstnika, tem so sledili bogoslovci in duhovščina. Dragoceno kersto sta vozila čila vranca — prejšnja konja opatova; žalostno sta povešala sicer tako ponosni glavi, kakor bi slutila, da peljeta sedaj milega gospodarja poslednjikrat. Nato je sledilo ljudstvo, ki je s poterto dušo brez vsega reda korakalo za blagim mertvecem. Ves sprevod se je raztezal od cerkve do precej oddaljenega pokopališča, kjer je mil. opat Aleksij med molitvami in petjem izročil truplo svojega tovariša materi zemlji. Vsi žalni obredi so trajali od 9½ ure dop. do 12½ pop. Žal, da ni bilo zadostnih močij, sicer bi bili zapeli v spomin rajnemu Slovincu primerno nagrobnico, kar bi izvestno vzbujalo občno zadovoljnost, nam pa olajšalo tugo s sladko tolažbo.

Spominjaje se še o tej priliki v našem samostanu umerlih rojakov, preč. oo. Jernej Rajgelja († 18. vin. 1888) in priorja Severina Grossa († 14. grudna 1893) naj zaključim skromni življenjepis veleučeneža moža, verlega sina mile Slovenije in vzglednega delavca v vinogradu Kristusovem. Vsi trije pokojniki so najtoplejše priporočeni vsakemu narodnjaku v blag spomin in molitev. R. I. P.

Opat pokojni Ločnikar!

Pot kazal pravo si vsekdar,

Avstrijskim rodnim bratom svojim

Tešil bol dušno si podložnim.

Ločitev jedna nas boli!

Obličja milega več ni.

Častitega očeta, brata,

Nam zvestega zaščita, varha. —

Izboren bil steber si veri

Katoliški podanik zvesti.

Angeljski glas — nadajmo se —

Rešenja dan bo združil vse!

V imenu žalujočih sodijakov - Slovencev svojemu umerlemu dobrotniku in zaščitniku

Ignacij L. Bugar.

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Skoraj celi čas, kar sem hodil s svojim spremljevalcem po dvorišču ter po raznih oddelkih tega velikankega zavoda, slišal sem tudi godbo na razno glasbeno orodje. Od kod pa se sliši ta godba? Le idimo za spremljevalcem, kmalu bomo ondi. Vodnik me pelje v nekem poslopji, menim da tam, kjer so v pritličji kovači, po nekih širokih kamnitih stopnjicah v drugo nadstropje. Tu stojiš naenkrat na precej širocem mostovžu, ob desni je menda dvojce ali troje vrat v šolske prostore. Na mostovžu vidiš male dečke stati po kotih. prvi za vratmi, drugi v vogalu, tretji pri oknu in tako po raznih kotičkih še druge. Na prvi pogled od zadej se ti vidi, kakor bi se ti dečki jokali in z rokami obraz obrisavali, kakor pri nas doma mali otroci, kadar jih oče z brezovko obiščejo, ali pa v šoli, kadar jih učitelj konec pouka za kazen še kaj v šoli priderži. Pa kaj delajo ti dečki v svojih kotih? Vsak ima svoje glasbeno orodje ter piska in piha vanj, da bi se kmalu ustni razpočile; deržeč note pred seboj, posluša, mu li klarinet in trompeta ali fagot prav zapoje ali ne. Ti dečki uče se godbe. Vsak je tako zavervan v svoje orodje, da te nič ne sliši, če tudi glasno govoriš za njegovim herbtom. Ako pa stopiš skozi vrata ob desni strani mostovža, pa zagledaš prostorne šolske sobe, kjer se še drugi učenci vadijo v godbi sede ali stoje poleg svojih sedežev ali pevskih stalnic z notami. Tu se ti prvi vpira z velikim basom, katerega komaj prestavlja. dela obnj. kakor bi žagal; drugi dela na gosli, da kar škerta in cvili. tretji obrača kakor kak velik in rumen kifelj okoli svojih ramen in piha ter trobi vanj, da sopiha, kakor železniški hlapec; zadej pa ti eden stoji poleg bobna, pa tolče in buta z nekakim cepcem vanj, da kar germi; z eno besedo, vsak svojo gode, ne oziraje se na tovariše svoje. To ti je prava mešanica, kakor sodnji dan, bi djal. In vendar ni temu tako. Z dvorišča od daleč ter od zdolej gori se ti zdi, kakor bi ta godba bila nekako dobro ubrana godba. Sicer pa v resnici ni ubrana, ker se uči vsak za se, ali kadar v istini vsi ti skupaj vbrano igrajo na svoje glasbeno orodje, ti je pa to godba, da prekosi našo vojaško godbo, če ne vselej, pa saj velikokrat. Pri tej priliki mi je nehote stopalo v spomin: Ako bi tu sem pripeljal naše dečke, kar jih je porednih in lenih po ljudskih šolah, to bi se zaleteli ter vsak bi hotel biti prvi, da bi dobil kako piščal ter trobil in se glasbe učil. In ne bilo bi napačno, ako bi se potem glasbe vstrajno učili, pa ne godbe, kakoršno znajo kaki pustni škripači, ki s svojim škripanjem po šnopsarskih bajtah nedolžne duše vabijo, jih Bogu jemljô, pa satanu v sužnjost dajô; ampak godbe, katera je tega imena vredna. Dobro ubrana poštena godba, to ti je kaj lepega in razvedrilnega za serce in uho. Zato se prišteva glasba lepi umetniji, ki je čislana v stari in novi zavezi, v cerkvi in doma, ktera povečuje slavo Božjo ter razveseljuje in blaži človeku serce.

(Dalje nasl.)

V god sv. Neže.

Sveta Neža, o devica,
Bodi nam pozdravljena!

V čistem si življenju svojem
V zgled nam ti postavljena.

Svét hudobni zapeljati
Tvoje hotel je sercé,
Ti pa srečno odvernila
Zlobne si skušnjave vse.

Ni Ti bilo mar za slavo,
Čast, ime, visoki stan;
Venec dušo Tvojo čisto
Drug opletal je krasan.

Tvoj obraz v lepoti vzorni
Vnemal mnogo je oko;
Ti pa Jezusu že dala
Svoje si serce zvesto.

Ker se grehu vdala nisi,
Zvezali so Ti roké.
In peljali na morišče,
Da bi usmertil Te.

Vzdignil trinog je morilno
Roko svojo nad Teboj.
Ti pa klicala si milo:
„Zdaj grem k Tebi, Jezus moj!“

Tvoja dušica nedolžna
Proti nebu se spusti,
In nasproti ženin ljubi —
Jezus sam — ji prihiti.

Bodi torej, sveta Neža
Serčno nam pozdravljena!
Sprosi tudi nam, da bomo
Vedno čistega serca.

J. P. Belostenski.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinec (januvarij) 1895.

a) Glavni namen:

Rast v ljubezni do Boga.

b) Posebni nameni:

25. **Spreobrnjenje sv. Pavla.** Obžalovanja vredni odpadniki. Vradniki in častniki. Več posebno gorečih pospešiteljev. Spreobrnitev.

26. **S. Polikarp.** Odprava sramotilnega dvoboja. Afrikanski misijoni. Železniško oboje.

27. **S. Janez Zlatoust.** Vzbuđenje mnogi pridigarjev duhovnov po Jezusovem Sercu. Dobitev potrebnih učiteljev.

28. **S. Karol Veliki.** Vladarske hiše Nemčije. Boljša gojitev kerščanskih značajev po srednjih šolah.

29. **S. Frančišek Saleški.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Red obiskovenja. Kat. dijaške zaveze.

30. **S. Hipolit.** Duh pokore in zatajevanja. Duhovni in obhajanci. Vse priporočene časne zadeve.

31. **S. Peter Nolašan.** Delo zoper sužnjost in afrikanske družbe. Vse doposlane, pa ne uslišane zadeve. Mesca prosinca in prihodnjega svečana umerli udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Jezusovega Serca.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Prav goreče se priporoča nekdo v zelo važni zadevi v molitev k N. lj. Gospé presv. Serca, sv. Jož. in sv. Ant. Pad.; uslišanje hoče naznaniti. (Op. Sv. maša je opravljena. Vr.) — Dijak, da bi mogel v neki sitni stvarini ložej izhajati. — Hči priporočuje mater, da bi kaj bolji postali. — Za srečo pri domačih živalih. — Priporočamo se v bratovsko molitev, da bi nas ljubi Bog na priprošnjo N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. uslišal v neki zelo važni zadevi, ob enem tudi družini dodelil ljubi mir. Uslišanje v zahvalo se bode naznanilo in tudi »za kruhe« sv. Antona je namen storjen.

Zahvale.

Pred nekim časom sem hudo obolela. V boleznih sem se priporočila v »Danici« v molitev na čast Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Frančišku in sv. Antonu. Ker mi je nato prav kmalo odleglo, izpolnim s tem svojo obljubo očitne zahvale.

Franciška Lavrič.

Pred par meseci oboleli so mi za vročinsko boleznijo: mati, žena in oboje otrok. Priporočil sem jih vse v »Danici« v molitev na čast Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Frančišku in sv. Antonu z obljubo očitne zahvale, ako bom uslišan. Ker sem bil uslišan, da so vsi ozdravili in ni nikdo umrl, se s tem očitno zahvalim za uslišano milost. Hvala Bogu, Mariji in sv. Antonu!

Jure Požek.

Listek za raznoterosti.

Zahvala! Bratu Hieronimu se podpisano župno predstojništvo lepo zahvaljuje za lepo mašno knjigo, darovano tukajšnji župni cerkvi sv. Ivana Evang.

Župno predstojništvo na Verhu 22 januv. 1895.

Josip Kramarič, župnik.

Spoznavanje Ernesta Renan-a. Odpadnik Ernest Renan, potuhnjen pisavec življenja Jezusovega, v predgovoru svojih »spominkov iz otročnosti in mladosti« piše nekatere lepe besede, kakor sploh ni hudobneža, da bi včasih katere poštene ne povedal. Pravi namreč:

»Človek velja toliko, kolikor velja verski občutek, ki ga nosi v sebi od prve odgoje.«

»Nezmerno pogrizenje srca in blezo tudi uma bi spremljalo dan, o katerem je vera zginila s sveta.«

Spreobrnjenje enega velikih framasonov. Zopet je pridobljen za sv. Cerkev eden najvišjih framasonov framasonskega velikega Orienta, Fr. Dolnel. Dolnel je hotel študirati Lurd. Bral umazano knjigo Zola, potem je bral Lasserre-ov odgovor in zavračanje dr. Boissarie-tovo, kar ga je storilo zamišljenega. Zadel ga je milost z nebes; joka se, moli in sklenil je delati duhovne vaje, iz njih je prišel z Bogom spravljen, ki je na božični večer Zveličar prišel v njegovo serce. Veselje in ginjenje onih, ki so ga poznali in bili pričujoči, bilo je silno veliko.

Zlate jagode. (Zbirka raznoterih basen. Nabral Anton Kosi, učitelj.) Basni v prijazni, velikrat dobro osoljeni, tudi smešni podobi učijo resnico, čednost, omiko; šibajo pa nepodobnost, krivico neusmiljenost itd., ako so namreč prav vravnane, jemlje se tvarina velikrat iz natornega življenja, zlasti živalskega, kako se živali, tice, cvetice med seboj pogovarjajo, pogajajo itd. Bogato z basnimi je indijansko in arabsko slovstvo.

V zbirki g. Kosi-ja je med drugimi mnogo Slomšekovih; ena n. pr. se tako-le glasi:

Volkovi in ovce.

Pravijo, da so bili volkovi in ovce svoje dni naredili mir, in sicer takrat, ko je bilo veliko ovac, pa tudi dosti pridnih psov, ki so jih varovali.

V poroštvo so dali volkovi svoje mladiče ovcam varovat, ovce pa svoje pse velkovom.

Mladi volkovi pri čedi po inalem odraščajo in začno razsajati in tuliti Mahoma pridero stari volkovi, in vsi razkačeni dolže ovce, da dražijo njih mladiče in jih hudo imajo. Volkovi popadejo ovce in jih raztergajo, ker ni psov, da bi jih branili.

Volk ovce razterga, akoravno se ji sladka, in kadar prisega, da jo rad ima, takrat si ravno naj huje brusi zobe.

Tako se zna prilizovati tudi zapeljivec, ki je iz pekla doma, in se zna priduševati iz same ljubezni.

Béži, da te ne vjame!

In ako hočeš raztegniti povest na bolj nove in norejše čase, ti še pove, da volkovi hudo tulijo nad pastirji in jih odganjajo od ovčic, da bi jih ložej raztergali.

Tedaj beži, tudi ne poslušaj volkov, da ne otujijo, od pastirja ne odločijo in ne raztergajo!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. kapl. Anton Mezeg 2 gld. — »O priateljjski mizi« 1 gld. 20 kr. — Č. g. župnik Fr. Jeršič 2 gld. — Č. g. duh. pastir Fr. Kepec 1 gld. 16 kr. — Č. g. župnik Ant. Ponikvar 3 gld. 60 kr. — S pristavkom: »Na mizo dijaško msgr. L. Jerana. — Par kruhov sv. Antona v hrano« — M. B. 2 gld. — Čast. g. župnik A. Hočevnar 2 gld. — »Za pridne dijake« 5 gld. — S pripisom »za usta« č. g. župnik Fr. P. 5 gld. — Hči za »kruh sv. Antona 1 krono, da bi oče postali kaj bolji. — Več preč. gg. duhovnov 7 gld. — V zahvalo za čestitko v »Dan.« č. g. župn. Anton Kerčon 3 gld. — J. C. 30 kr. —

Za sv. Očeta: Č. župnija v Dražgošah 3 kvone. — Župnija sv. Katerine v Topolu 5 gld. 50 kr. po č. g. župniku.

Za sv. Detinstvo: Č. župnija v Dražgošah 3 krone. — Iz Dobrepolja po č. g. kapl. 18 gld. — Iz Selc nekaj novih deležnikov 1 gld. 29 kr. — J. K. 1 gld. — Č. g. Tomaž Rožnik, kapelan v Zagorji, 10 gld. — Č. g. Alojzij Stroj, nunski katehet v Ljubljani, 50 gld. — Neim. 1 gld. 20 kr. — Neim. 50 kr. — N. 50 kr.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Iz Ljubljane: M. J. 1 terdnjak, 1 staro dvajsetico in 2 sreberna perstana. — Iz Šentjanža Anton Z. 1 gld. in 1 staro dvajsetico. — Neimen. 1 cekin.

Za afrikanski misijon: Č. g. u. župnik Anton Kerčon 2 gld. Č. g. duh. pastir Fr. Kepec 9 gld. 10 kr. — Neimen. 50 kr.

(Drugi darovi prih.)